

N.N.

Het boek Job

Kort overzicht en indeling

Job

Hier volgen enkele aanwijzingen die als basis kunnen dienen bij het lezen van het boek Job. Het boek Job, hoewel het één van de kostbaarste van de Bijbel is, wordt helaas door veel christenen verwaarloosd; en dit kan deels voortkomen uit het feit dat ze bij het lezen zich onvoldoende bewust zijn van het geheel; de aparte delen onvoldoende onderscheiden en te gefragmenteerd lezen. Daardoor verliezen ze zich in de details, zodat het boek voor hen eindigt in een doolhof, waarin ze de weg verliezen. We zullen met Gods hulp proberen mijlpalen voor hen te stellen en hun een leidraad te geven.

Het eerste wat je moet doen is het boek opdelen in verschillende delen, vervolgens komen we tot de volgende samenvatting:

- *Verhaal 1 - 2*
- *Tussenspraak:* Job, 3; Elifaz, 4, 5; Job 6:7; Bildad, 8; Job 9:10; Zofar, 11; Job 12-14; Elifaz, 15; Job 16:17; Bildad, 18; Job, 19; Zofar, 20; Job, 21; Elifaz, 22; Job 23:24; Bildad, 25; Job, 26-31.
- *Verhaal 32:1-5*
- *Tussenspraak:* Elihu 32:6-37, 24; de HEERE, 38-41; Job 42:1-6.
- *Verhaal 42:7-47*

Deze indeling geeft een belangrijk onderscheid. Hoewel het hele boek van God is, wordt het grootste deel gevuld met toespraken die Hij passend vindt voor ons

onderricht. Maar die toch toespraken zijn van mensen die onderhevig zijn aan dwaling en zonde, en daarom niet dezelfde autoriteit hebben als de woorden die rechtstreeks uit Gods mond komen.

Daarop hebben we te vaak het zicht verloren. Ofwel Job, of zijn vrienden, zeggen veel dingen die wij volgens andere delen van de Schrift als waar en kostbaar erkennen. Maar ze zeggen ook dat ze die eigenschappen niet hebben; en we zien soms zelfs in hun toespraken hoever de menselijke geest kan afdwalen, als hij aan zichzelf wordt overgelaten. Vanuit dit oogpunt zijn ze ongetwijfeld leerzaam; maar ze kunnen natuurlijk alleen worden aangehaald met voorzichtigheid en onderscheidingsvermogen. Anders is het gesteld, zowel met het verhaal dat door Gods inspiratie is geschreven, en vooral met de woorden die uit Zijn eigen mond kwamen (38-41, 42, 7, 8). Hier kunnen we met alle zekerheid op vertrouwen.

Wat betreft de gesprekspartners in het boek, is het eerste wat je moet onderzoeken wat God Zelf over hen zegt, de manier waarop Hij hen waardeert. Job, die door God Zijn 'dienaar' wordt genoemd (1:8; 2, 3; 42:7, 8), een integer en rechtschapen man die God vreesde en zich van het kwaad afkeerde (1:1, 8; 2:3), en die zijn gelijke op aarde niet had (1:8; 2:3), kwam als overwinnaar uit de eerste beproeving (1:22; 2:3). Hij kwam zelfs als overwinnaar uit de tweede (2:10); maar als het verhaal verder gaat, verliest hij zijn geduld en begint met het vervloeken van zijn geboortedag (3:1). Hoewel we in zijn woorden veel uitstekende dingen vinden, is Gods oordeel over hem als volgt: 'omdat hij in zijn *eigen ogen* rechtvaardig was' ...'omdat die *zichzelf rechtvaardigde* tegenover God'. Hij dacht dat hij een rechtvaardig man was; hij rechtvaardigde zichzelf, méér dan hij God rechtvaardigde (32:1-2). We mogen dit nooit vergeten bij het lezen van deze toespraken.

Wat betreft de drie vrienden: hoewel veel van de opmerkingen die ze aan hem hadden gericht goed waren, is het toch waar dat zij 'geen antwoord vonden, maar Job toch schuldig verklaarden' (32:3). En later werd de toorn van God zelfs tegen hen opgewekt: 'want u hebt niet juist over Mij gesproken'; dat zegt God (42:7-8).

Elihu onderscheidt zich van hen, doordat hij in plaats van over zijn eigen reputatie te spreken, inspiratie krijgt uit 'de adem van de Almachtige, die verstandig maakt' (32:8). Dus probeert Job hem niet eens te antwoorden; en God keurt zijn woorden niet af, maar integendeel om zo te zeggen zet zijn toespraak voort.

Uiteindelijk, wanneer Job overweldigd is door de kracht en de majesteit van God, doet hij de prachtige bekentenis die we vinden in de verzen 2 tot 6 van hoofdstuk 42. God beloont hem onmiddellijk door hem nu het getuigenis te geven dat hij juist over Hem heeft gesproken (42:7-8).

Samengevat zien we in dit magnifieke drama, dat Job – hoewel hij rechtvaardig was en God vreesde en zich van het kwaad afkeerde en zijn gelijke niet had op aarde – evenals Abraham (Gen. 22:1; Jak. 2:20-24) toch getest moest worden.

Zijn geloof overwon eerst de beproeving, maar daarna gaf hij eraan toe. Hij gaf onder andere toe, omdat hij in plaats van te erkennen dat God hem een beproeving had gestuurd, volhardde in het zien van een oordeel en zo probeerde zichzelf te rechtvaardigen.

En zijn drie vrienden zaten om dezelfde reden – maar in een andere richting –, ook op het verkeerde spoor. Nu is het des te duidelijker dat dit niet was wat er ter sprake kwam, maar juist omdat Job rechtvaardig was en God vreesde, en zich van het kwaad afkeerde en zijn gelijke niet had op aarde, zodat God Zelf hem rechtvaardigde, en dat Hij over hem sprak met de satan en hem toestond zijn hand op hem te leggen.

Elihu zag de waarheid beter, en God vond het uiteindelijk goed om Zelf in te grijpen en Job tot de belijdenis van zijn nietigheid te brengen en tot de erkenning van de almacht en de wijsheid van God, zodat hij niet alleen werd opgericht, maar zelfs een voorspraak bij God werd ten gunste van zijn drie valse vertroosters. Aan wie Hij goed voor kwaad vergold, want we zien dat God Jobs gebed heeft verhoord.

Bron: Le Messenger Évangélique 1860 pp. 51-54 ; Titel : Quelques indications pour servir de fil conducteur dans la lecture du livre de Job